

Sygn. akt VII U 1217/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Małgorzata Kowalska

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 29 maja 2015 roku znak: (...)

oddala odwołanie

VII U 1217/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 29 maja 2015 r. odmówił A. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż wnioskodawczyni nie spełniła warunków do przyznania świadczenia, bowiem nie posiada 35 letniego okresu ubezpieczenia na dzień rozwiązania stosunku pracy i rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 października 2013 roku nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy lecz w związku z zakończeniem okresu na który była zawarta (decyzja k.19 a.s.).

Odwołanie od tej decyzji złożyła A. G., w którym domagała się jej zmiany i przyznania świadczenia przedemerytalnego (odwołanie k. 2-3 as).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie (k.4- 5v as).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

A. G. urodzona (...), w dniu 09 kwietnia 2015r. złożyła wniosek o przyznanie prawa świadczenia przedemerytalnego (wniosek k. 1-3 au). W okresie od 15 kwietnia 1986 r. do 31 lipca 2013 r. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. Stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników rozwiązano w dniu (...) roku w tej dacie skarżąca nie miała ukończonych 55 lat (k.6 a.s.). Następnie zawarła kolejną umowę o prace z tym samym pracodawcą (...) Sp. z o.o. w L. na czas określony od 2 sierpnia 2013 roku do dnia 31 października 2013 roku. Umowa wygasła z upływem okresu na jaki była zawarta (k.8 a.s.).

Organ rentowy w oparciu o przedłożone dokumenty tj. odpis skrócony aktu urodzenia, zaświadczenia zakładów pracy i świadectwa pracy, uznał za udowodniony staż pracy wynoszący: 32 lata, 8 miesięcy i 11 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych.

Odwołanie A. G. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust.1 pkt.2 i 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2004 r., Nr 120, poz. 1252) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje kobiecie która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów o promocji i zatrudnieniu, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła 55 lat życia posiada okres uprawniający do emerytury co najmniej 30 lat do dnia rozwiązania stosunku pracy lub osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. Przy czym za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1 uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za podstawę prawną decyzji odmownej zacytowany przepis.

Poza wskazanymi powyżej przesłankami merytorycznymi niezbędnymi do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego, takimi jak odpowiedni wiek i staż pracy, w ustępie trzecim przytoczonego przepisu wskazane są dalsze przesłanki formalne. Przepis ten stanowi, iż świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Z poczynionych ustaleń w sprawie wynika, że wnioskodawczyni wystąpiła o prawo do świadczenia przedemerytalnego po rozwiązaniu stosunku pracy w innym trybie aniżeli wymaga tego ustawa o świadczeniu przedemerytalnym, bowiem stosunek pracy został rozwiązany w trybie art. 30 par.1 pkt.4 kp. Zgodnie z ustawą rozwiązany został natomiast stosunek pracy w dniu 31 lipca 2013 roku w trybie art.30 par.1 pkt.2 kp w zw. z art. 10.1 ustawy z dnia 13.03.2003(Dz. U. nr 90, poz. 844 z dnia 13.03.2003 r.) o szczególnych zasadach rozwiązania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Jednakże skarżąca po rozwiązaniu tego stosunku nie zarejestrowała się jako osoba bezrobotna tylko podjęła dalsze zatrudnienie od dnia 2 sierpnia 2013 roku. W dacie (...) roku skarżąca nie miała ukończonych 55 lat ani nie legitymowała się 35-letnim okresem ubezpieczenia.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2012 roku, sygn. akt. I UK 437/11 dokonał interpretacji art. 2 cyt. ustawy i uzasadnieniu wyroku zajął stanowisko, że warunkiem nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego jest zarejestrowanie się bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy jako osoba bezrobotna i pobieranie zasiłku dla bezrobotnych. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy skoro uznać należało, iż decyzja organu rentowego odmawiająca A. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego jest prawidłowa, zaś odwołanie podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.